

[Energiministeren]

fordi erfaringerne fra andre lande viser, at det er den eneste praktiske måde, hvorved man kan sikre i hvert fald en vis indsigt og selvfølgelig også en bid af kagen. Men derfra og så til at låse det fuldstændig fast som et vilkår, er altså et skridt, som vi ikke ønsker at tage nu, især fordi det vil være nødvendigt at skræddersy disse vilkår fra runde til runde og fra blok til blok, alt efter de vurderinger, der foreligger.

Jeg er enig i den bemærkning, der blev gjort fra fru Lone Dybkjærs side om, at vi skal passe på at få uddannet de forskellige kategorier af arbejdskraft, der skal bruges. Fru Lone Dybkjær nævnedes geologerne, og der kan nævnes mange andre typer. Min almindelige indstilling er, at vi gør klogt i i og for sig at opruste nu på de forskellige områder, hvor vi ved, der bliver en overefterspørgsel. Det er bedst at dække den med dansk arbejdskraft fremfor at være afhængig af at skulle importere folk til det. For afhængige af de typer arbejdskraft bliver vi under alle omstændigheder.

Til hr. Waldorff, der genoptager diskussionen om rækkevidden og anvendelsen af §§ 14 og 15, altså styringsparagrafferne i forhold til indvindingsaktiviteterne, vil jeg sige, at VS' interesse i det her selvfølgelig er velbegrundet, fordi det netop er den styring, som er så afgørende, men jeg vil fastholde den vurdering – og jeg vil prøve på at skaffe ørenlyd for den her, oven i købet med hjælp fra ...

Tredje næstformand (Ove Jensen):

Vi må have mere ro i salen.

Energiministeren (Poul Nielson):

... – at der er tale om, at VS hager sig fast i en ekstrem variant af de muligheder, der kan komme til at foreligge. Yderligere er der tale om, at VS – ikke så meget i dag som ved nogle af de spørgsmål, der har været – drejer lidt på formuleringerne, sådan at der ikke bliver tale om det, der egentlig sigtes mod med disse paragraffer. Sagen er, at vi ikke med disse paragraffer kan bryde igennem i forhold til, at der principielt er tale om indvindingstilladelser som sådan, samtidig med at der allerede er givet en bevilling. Men tidspunktet for den konkrete indvindings påbegyndelse og hastigheden, hvormed man

udtømmer et felt, er reguleret af mulighederne i §§ 14 og 15.

Det konkrete spørgsmål lød: hvis man kan forudse et gab om 20–30 år i vores forsyning, kan man så gøre noget lige nu? I princippet ja, men vi skal kende de konkrete situationer for at kunne tage stilling til dem. Det gælder også med hensyn til økonomien og konsekvenserne for bevillingshavernes økonomi som sådan af anvendelsen af §§ 14 og 15. Det er ikke sagligt muligt at gå ind i definitive tilkendegivelser her, og jeg ser det heller ikke som min interesse at gøre det.

I det, jeg sagde den 18. marts, blev det understreget, at vi kan udskyde indvindingsforanstaltningerne, men at bevillingshavernes økonomi som sådan skal der tages hensyn til. Det har jeg ikke behov for at lægge noget til eller trække noget fra i forhold til. Der er ikke kommet modifikationer til i den tid, der er gået, eller i de svar, der er givet, men der har derimod været visse forskelle i de spørgsmål, der er svaret på i tiden, der er gået siden da.

Jeg skal om dette problem afslutningsvis sige, at vi har nu i årevis i Danmark lidt under både forsyningsmæssigt og betalingsbalancemæssigt, at vi ikke har haft krav på fra samfundets side at kunne styre og få sikret et vist aktivitetsniveau på dette område. Det har vi nu skabt mulighed for. Nu har vi skabt sikkerhed for, at der kan ske mere, end der hidtil er foregået. Det første, VS så kaster sig over, er et forsøg på at skabe tvivl om, hvorvidt vi nu også i tilstrækkeligt omfang kan bremse det, der kan komme til at foregå. Det er ikke den aktuelle problemstilling. Det styringsredskab, der er tale om her, er så godt, som det kan laves. Der er en modifikation, idet vi må tage hensyn til konsekvensen for DUC med hensyn til økonomien i det, men her er vi altså ude i ekstremerne – især når det er baseret på de alt-eller-intet prægede eksempler, som VS stiller op.

Alt i alt vil jeg gerne ved denne lejlighed komme med den bemærkning generelt, at jeg synes, det er opløftende, at der ser ud til at kunne skabes så stor og bred en enighed om disse ting, som der kan. De tre ordførere, der sidder ved bordet, kan jeg ikke tælle med i den enighed. Det er måske også derfor, de sidder der.

Maisted (FP):